

alene om kvindesaglige Interesser, skal kunne se paa Lovgivningsarbejdet ud fra andet end et kvindeligt Standpunkt! En saadan Opfattelse leder Tanken hen paa den „rummelige“ Kvindesag, som en anden Delegeret baade paa dette og det foregaaende Fællesmøde gjorde sig til Talsmand for. Men er der noget, som D. K. efter vor Mening skal tage sig i Agt for, saa er det at gøre Kvindesagen „rummelig“. Havde D. K. ikke alle Dage indset dette, da havde dets Saga forlængst været ude. Derimod er vi ganske enige med „En Delegeret“ i, at der ved Fællesmødets Diskussioner svæves alt for langt ude i Periferien, men det forekommer os, at en dygtig Dirigent maatte kunne forhindre det.

Fællesmødernes sædvanlige Angst for at indtage klare Standpunkter fornægtede sig heller ikke dette Aar. Istædfor i Plejebørnsagen resolut at bryde med det gamle Frivillighedens System og kræve lønnet Tilsyn, foretrak Mødet et saa vagt Udtryk som „eventuelt lønnet Tilsyn“, hvorved Andragendets Ord om at gaa bort fra det frivillige Tilsyn bliver ret uforstaaelige.

Heller ikke den skriftlige Erklæring om ubetinget Tilslutning til D. K.s Program turde Fællesmødet vedtage. Som om nogen overbevist Kvindesagstilhænger vilde betænke sig paa at give sin Underskrift! Nu er Døren derimod aabnet paa Klem for de mindre overbeviste, og det skal blive vanskeligt at faa den lukket igen, hvis det skulde vise sig nødvendigt. En af Tillidsmændene foreslog, at man som Erstatning for Erklæringen skulde interpellere de til Fællestyrelsen opstillede Kandidater om deres Stilling til Paragraf 1, men ved de efterfølgende Valg fandt der dog ikke en eneste Interpellation Sted, og vi venter os heller ikke meget af saadanne Interpellationer ved kommende Fællesmøder; er det beskæmmende for et Medlem af D. K. at give sin Underskrift, maa det vist være ikke mindre beskæmmende at blive gjort til Genstand for en Interpellation. Den Finfølelse, som afviste Erklæringen vil sikkert finde lige saa gode Grunde for ikke at stille Interpellationen.

Kvindens Arbejde for Verdensfreden under Verdenskrigen.

—o—

En Opfordring til at træde ind i „*Danske Kvinders Fredskæde*“ har i disse Dage været offentliggjort i Dagspressen og i Tidsskriftpressen. Den er et af Resultaterne af „Kvindernes internationale Kongres“ i Haag i 1915, hvor ogsaa D. K. var repræsenteret.

Den Redegørelse, som den danske Sektion af „Den internationale Kvindekomité for varig Fred“ har udsendt sammen med Opfordringen findes aftrykt andetsteds i Bladet i sin Helhed. Den taler for sig selv, og vi skal derfor ikke her komme nærmere ind paa dens Indhold. Vi skal kun udtrykke vor Glæde over, at de, der har stillet sig i Spidsen for denne Bevægelse her i Danmark, har afholdt sig fra at danne nogen ny Kvindeforening, med ærligt tilbagevendende Krav til sine Medlemmer. En saadan er efter vor Mening ingelunde paakrævet, hvorimod vi finder det overmaade betimeligt, at danske Kvinder faar Lejlighed til at fastslaa deres varme Interesse for Fredssagens Fremgang*).

Det er ca. 3 Uger siden, man begyndte en privat Agitation for denne Sag og ca. 1000 Kvinder har allerede sluttet sig til

„*Danske Kvinders Fredskæde*“.

Bandt disse Navne findes: mag. art. Ida Følbe-Hansen, Elisabeth Grundtvig, Dr. Hedvig Reinhardt, Jutta Bojsen-Møller, Snedkermester Katrine Horsbøll, Anna Hjort, Theodora Lønborg, Øjenlæge Estrid Hein, Emma Gad, Grosserer Caroline Herding, Professorinde Nyrop, Gyrithe Lemche, Hofjægermesterinde Bech, Gersdorfs-lund, Kgl. Hof-Fotograf Julie Laurberg, Astrid Stampe-Feddersen, Typograf Henriette Cro-ne, Frida Slesbager, Dr. phil. Anna Hude, Dr. med. Eli Møller o. m. fl.

Den Tilslutning, som den danske Sektion beder om, saavel i Form af Navne som „*Fredskro-*

ner“, bør ikke alene ikke nægtes dem, men bør ogsaa villigt og rigeligt tilflyde dem.

De fem Navne, som staar under Henvendelsen er næsten alle landskendte og man ved, at man trygt kan betro deres Bærere Midler til paa danske Kvinders Vegne at gøre vor Indsats i det internationale Kvinde-Fredsarbejde, som *nu* og *efter Krigen* er mere paakrævet end *nogensinde før*, og vil stille større Fordringer til sine Tjenere end *nogensinde før*.

Danske Kvinder er de eneste Kvinder i hele Verden, der midt under Verdenskrigen er blevet kaldt ind under det politiske Ansvar. Deres Bevægelser vogtes, særlig af den Grund, af vaagne Kvinder i alle Lande. Lad den Støtte, som „*Danske Kvinders Fredskæde*“ faar, blive et talende Bevis for, at Kvinderne i dette Land har en vaagen Forstaaelse af et af Tidens mest brændende Spørgsmaal og at de skønner, hvor smukt og nyttigt et kraftigt Udtryk for Kvinders Solidaritesfølelse er — navnlig under Forhold som de nuværende.

I Løbet af 2 Aar — Krigsaar — har den internationale Kvindekomité kunnet vedligeholde, eller oprette, Forbindelse mellem 19 forskellige Lande og blandt disse 9 af de krigsførende.

Den Opgave som Kvinder fra neutrale Lande har, og vil faa, i et internationalt Fredsarbejde, hvor alle krigsførende Lande er repræsenterede, er naturligvis af en egen Art og kræver Styrke i flere Retninger. Opgavens gode Løsning afhænger i største Grad af den aandelige og økonomiske Støtte, som de neutrale Landes Kvinder yder de Ledere, der indenfor deres Land har taget Arbejdet op.

For Danmarks Vedkommende er det at haabe, at denne aandelige og økonomiske Støtte, der er *nødvendig for at Arbejdet fra dansk Side kan fortsættes og gennemføres paa en for vort Land og dets kvindelige Borgere værdig Maade*, vil melde sig i stor Udstrækning og for hele Verden tale sit Sprog om vor politiske Modenhed.

Lad danske Kvinder ikke forhold-

*) At Sektionen ogsaa — ved særlige Lister — giver Mænd Lejlighed til at bidrage til dette Arbejde, er for os et tiltalende Bevis for, at man ikke tilsigter at erobre Fredssagen som en særlig Kvindesag, hvad den ikke er og ikke bør være.